

[Handwritten mark]

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

OPENBARE ZITTING VAN HET KORT GEDING VAN 24 februari 2010.

488 / 10

NR. 10/90/A VAN HET REGISTER KORT GEDING
Bijlagen: 1 dagvaarding
1 beschikking art. 747 § 1 Ger.W.
3 conclusies

In zake van :

De _____, met vennootschapszetel te _____,
KBO nr. _____,

EISERES

Vertegenwoordigd door Mtr _____ en Mtr _____,
advocaten _____,

[Handwritten note] (vrij: art. 260, 2° (vwo. registratie) (G.W., art. 792-1030)

Tegen :

Het VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon van de Minister-President, met burelen te 1000 Brussel, Koolstraat, 35.

VERWEERDER

Vertegenwoordigd door Mtr _____, advocaat _____).

* * *

In dit geding wordt geconcludeerd en gepleit in het Nederlands ter openbare zitting van 9 februari 2010.

Na beraad spreekt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel volgend vonnis uit :

V-EK

REPERT.
N° 10/1917

Gezien :

- de dagvaarding betekend door exploit van Mtr gerechtsdeurwaarder verblijvende te dd. 29 december 2009;
- de beschikking art. 747 § 1 Ger.W. dd. 6 januari 2010;
- de conclusie voor eiseres neergelegd ter griffie op 26 januari 2010;
- de conclusie voor verweerder neergelegd ter griffie op 25 januari 2010 en de syntheseconclusie neergelegd ter griffie op 4 februari 2010;

Gehoord in hun pleidooien de raadslieden van partijen;

* * *

1. De vorderingen

De vordering van eiseres strekt er hoofdzakelijk toe de opheffing te horen bevelen van het op 15 december 2009 bekrachtigde mondeling bevel tot onmiddellijke staking van de werken/handelingen/gebruik met betrekking tot een onroerend goed gelegen te

2. De feiten

De feiten die relevant zijn voor het beoordelen van dit geschil en zoals deze blijken uit de objectieve gegevens die aan de rechtbank worden meegedeeld, worden als volgt samengevat.

Eiseres exploiteert een garagebedrijf te Zij
beschikt over een parking voor stockage van vrachtwagens en
aanverwante voertuigen te

Eiseres nam het terrein over in 2001 en exploiteert het sindsdien.

De rechtsvoorganger van eiseres bekam op 7 augustus 1995 een milieuvergunning (klasse 2, stallen van meer dan 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens) voor een termijn van 20 jaar.

Eiseres meldde de overname van de milieuvergunning op 12 september 2000 aan het Schepencollege, die hiervan akte nam op 2 oktober 2000.

Op 8 december 2009 werd een proces-verbaal opgesteld, met onder meer volgende vaststelling:

“

1. *Op het terrein werd een verharding in grind voorzien voor het creëren van een parking voor vrachtwagens.*
2. *Reeds op het terrein bevindt zich een bureelcontainer (+/- 6.00m x 3.00m),*
3. *Op het terrein staan verscheidene bedrijfswagens gestald. Het voornoemd terrein wordt duidelijk gewoonlijk gebruikt als parkeer- en verkoopplaats voor voertuigen.”*

De verbalisanten stelden vast dat de uitgevoerde werken een overtreding zijn van artikel 4.2.1, (o.a.) 5° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO).

Aan eiser werd op deze gronden op 8 december 2009 een mondeling stakingsbevel gegeven, hetgeen wordt bekrachtigd door de stedenbouwkundig inspecteur op 15 december 2009.

In zijn bekrachtigingsbeslissing vermeldde de inspecteur ook dat de werken eveneens een overtreding zijn van artikel 4.2.1.4° VCRO (reliëfwijziging).

Eiser verzoekt de opheffing van dit bevel tot staking van de werken, handelingen en gebruik, in toepassing van artikel 6.1.47 VCRO.

3. Discussie

3.1. Nietigheid

Eiseres stelt dat het bevel tot staking nietig is omdat het aan een onbestaande firma werd betekend, met name de _____ en de bijlage bij het proces-verbaal, met name het kadasterplan met situering van de kwestieuze grond, niet werd gevoegd.

Eiseres laat evenwel na aan te geven op welke juridische grond de materiële vergissing in de naam van de vennootschap en het niet voegen van het kadasterplan de nietigheid van het proces-verbaal tot gevolg moet hebben.

3.2. Motivering

Eiser stelt dat de bekrachtigingsbeslissing niet afdoende gemotiveerd is (externe wettigheid).

De beslissing vermeldt echter uitdrukkelijk welke overtredingen zouden zijn begaan, en welke de sanctie is.

Deze bekrachtigingsbeslissing is het gevolg van het mondeling stakingsbevel dat aan eiser in persoon werd gegeven.

Uit de inhoud van de conclusie van eiser blijkt genoegzaam dat hij perfect weet waarover het gaat. Hij voert tegen de bestreden beslissing een aantal middelen aan zonder enig voorbehoud over de draagwijdte van deze beslissing.

3.3. Bouwvergunning

Eiseres betwist niet dat zij niet over een bouwvergunning beschikt.

Zij betwist ook niet dat zij de grond gebruikt voor het stallen van voertuigen.

Zij stelt ten onrechte dat de milieuvergunning die zij overnam van haar rechtsvoorganger, uitgereikt op een ogenblik dat er nog geen bouwvergunning nodig was voor het gebruiken van een grond als parking, en waarvan ze melding maakte in 2000, volstaat om verder gebruik te maken van deze parking.

Sinds het decreet van 18 mei 1999, dat in werking trad op 1 mei 2000, is het gewoonlijk gebruik van een grond als parking vergunningsplichtig.

Zij diende een vergunning te vragen zodra zij op een min of meer constante wijze gebruik maakte van de grond als parking.

In tegenstelling tot iets dat men op een bepaald ogenblik doet, zoals het oprichten van een gebouw of het doorvoeren van een functiewijziging aan een bestaand gebouw, gaat het hier over iets wat voortdurend min of meer wordt herhaald.

Er is dan ook een stedenbouwkundige vergunning vereist van zodra het gewoonlijk gebruik van een grond vergunningsplichtig wordt, met name vanaf de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 (zie in die zin S. Lust, "Recente evoluties en knelpunten in de ruimtelijke ordening en de stedenbouw 1998-2002, het nieuwe decreet ruimtelijke ordening geactualiseerd", Die Keure, 2002, p. 133/135).

Dat eiseres voor de inwerkingtreding van de bepaling die een vergunningsplicht invoert het terrein reeds gebruikte voor het parkeren van voertuigen, en hiervoor mogelijks een milieuvergunning had, doet geen afbreuk aan het feit dat het gewoonlijk gebruik voor het parkeren van voertuigen sinds de inwerkingtreding ervan wel stedenbouwkundig

vergunningplichtig is. Niet de instandhouding van de aanleg of inrichting van het terrein is voorwerp van het stakingsbevel, maar het gebruik (zie in die zin, Brussel, 27 april 2009, inzake AM&P, onuitgegeven, stukkenbundel verweerster).

Het feit dat het Schepencollege geen voorbehoud formuleerde bij het acteren van de melding van overname van de milieuvergunning, doet geen afbreuk aan de verplichting van eiseres om een vergunning aan te vragen met betrekking tot wat vergunningsplichtig was geworden.

3.4. Preventief karakter

Eiser stelt dat het stopzettingsbevel genomen werd met machtsoverschrijding, aangezien het preventief karakter van het stopzettingsbevel niet werd gerespecteerd.

Volgens eiser wordt het stopzettingsbevel misbruikt om de stedenbouwinbreuk te sanctioneren en om de gevolgen van de stedenbouwinbreuk te herstellen, dan wel te compenseren, wat een prerogatief is van de rechter die een herstellvordering kan opleggen.

In de mate het stakingsbevel gegeven werd om verdere schade aan het milieu te voorkomen en het beëindigen beoogt van een voortdurende handeling, met name het gewoonlijk stallen van voertuigen op een niet vergunde wijze, heeft de maatregel een preventief karakter. Niet het instandhouden van de gevolgen van een handeling worden gesanctioneerd, wel de handeling zelf, met name het stallen van de voertuigen (zie in die zin, Brussel, 27 april 2009, inzake AM&P, onuitgegeven, stukkenbundel verweerster).

3.5. Hoorplicht

Eiser stelt dat het stakingsbevel genomen werd zonder inachtneming van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De hoorplicht is hier echter niet verzoenbaar met het inherent dringend karakter van een stakingsbevel, en de aansluitende mogelijkheid om zeer snel en op tegensprekelijke wijze uitsluitel te krijgen in het kader van een procedure "zoals in kort geding".

OM DEZE REDENEN :

, ondervoorzitter aangesteld om de
voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg zetelende te
Brussel te vervangen ;

Bijgestaan door griffier;

Gezien de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Rechtsprekende na tegenspraak;

Alle andere of strijdige besluiten verwerpend;

Verklaart de eis ontvankelijk, doch ongegrond;

Veroordeelt eiseres tot de kosten, in haar hoofde begroot op 261,55 EUR + 1.200 EUR en in hoofde van verweerder op 1.200 EUR ;

Aldus gewezen en uitspraak gedaan ter openbare zitting van het kort geding van 24 februari 2010.